

Arrest

nr. 300 964 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U, Z. M. N. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 28 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Alikhel, een dorp in het district Zazai Aryoub van de Afghaanse provincie Paktia, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u actief als leerkracht biologie in het secundair onderwijs. U bent gehuwd met Sh. (...) en hebt twee kinderen met haar. Uw vrouw en kinderen wonen momenteel bij uw ouders in Alikhel.

Gedurende uw job als leerkracht probeerde u via uw studenten informatie te bemachtigen over mijnen en andere gevaren van de taliban. Deze informatie gaf u door aan uw broer M. O. (...) die actief was bij de nationale politie als verantwoordelijke van de dienst logistiek. Op 22/07/1398 werd een dreigbrief van de taliban afgeleverd op school en deze was gericht aan u. In deze brief stond dat de taliban te weten waren gekomen dat u als leerkracht informatie verzamelde over de taliban en hun activiteiten en dit vervolgens doorgaf aan uw broer. De taliban eisten in de brief dat jij ermee zou ophouden of dat ze er anders wel voor zouden zorgen dat u tegengehouden werd. Na het ontvangen van de brief heeft u via de bewakingsagent achterhaald wie de brief gebracht had naar de school. De bewakingsagent vertelde dat R. (...) deze brief daar was komen leggen. R. (...) was een leerkracht die banden had met de taliban. Nadat u dit ontdekte ging u naar de overheid om er een klacht in te dienen. Een week later werd R. (...) gearresteerd en uw problemen werden bevestigd door verschillende veiligheidsdiensten en door de dorpsouderen. Hierna bleef u verder gaan met uw werk als leerkracht en u probeerde nog steeds informatie over de taliban te verkrijgen via uw studenten. Af en toe werd u opgebeld door een onbekend nummer van de taliban en ze zeiden dat u moest stoppen met lesgeven over maatschappelijk werk en cultuur. Naast uw lessen biologie gaf u hierover soms ook les ook aan de studenten omdat er een tekort aan leerkrachten was. Na de bedreigingen van de taliban bewaakte u 's nachts gewapend het huis om uw familie te beschermen. Op 05/02/1400 besloot u om samen met uw broer het dorp te verlaten en in Gardez, de provinciehoofdstad van Paktia, te verblijven omdat de veiligheidssituatie in uw regio slechter werd. Na ongeveer drie maanden in Gardez verbleven te hebben besloten u en uw broer om samen Afghanistan te ontvluchten. Dit omdat de taliban begonnen waren met provincies in te nemen. Bij de grens tussen Iran en Turkije bent u uw broer kwijtgeraakt en sindsdien hebt u niks meer vernomen van hem. Tegen uw moeder zegt u niet dat uw broer vermist is.

Na uw vertrek zijn de taliban twee keer bij u thuis langsgekomen om te vragen naar u en uw broer en om het huis te doorzoeken.

U verliet Afghanistan in de vijfde maand van het jaar 1400 (=juli/augustus 2021) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal fotokopieën): Uw taskara (= Afghaanse identiteitsbewijs), de klacht die u ingediend hebt bij de overheid, een brief ter bevestiging van hetgeen die gebeurd is, een dreigbrief van de taliban, een certificaat van school, documenten ter staving van uw studies in het secundair en aan de universiteit van Paktia, een certificaat van een opleiding die u gevolgd hebt tijdens uw werk als leerkracht, verschillende foto's ter staving van uw werk als leerkracht en documenten met betrekking tot het werk van uw broer.

Op 21 april 2022 maakte u opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Verder legde u op 21 april 2022 extra documenten (allemaal fotokopieën) neer betreffende het werk van uw broer M. O. (...), de elektronische taskara van uw broer M. O. (...), foto's van M. O. (...) waaronder ook twee foto's waar u opstaat en een e-mail om een afspraak bij het Rode Kruis te maken om uw broer op te sporen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u als leerkracht informatie over de taliban verzamelde en dit doorgaf aan uw broer die bij

de politie zat. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Eerst en vooral dient aangestipt te worden dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat uw broer M. O. (...) bij de politie werkte als verantwoordelijke van de logistiek (CGVS, p. 10-11). Zo mag het ten stelligste verbazen dat u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw broer momenteel dertig jaar oud is (CGVS, p. 14). Uit de door u neergelegde documenten die gerelateerd zijn aan het werk van uw broer M. O. (...) blijkt dat de persoon aan wie de documenten toebehoren al vanaf het Afgaanse jaar 1383 bij de politie zit (Administratief dossier – Groene map, stuk 10). Aangezien het momenteel het jaar 1402 is in Afghanistan wil dit zeggen dat uw broer negentien jaar geleden de politie vervoegde. Het is echter niet aannemelijk dat uw broer op elfjarige leeftijd bij de politie ging. U werd met deze merkwaardige vaststelling geconfronteerd maar u sloeg er niet in om een verhelderend antwoord te geven. U stelde simpelweg dat het niet kon en dat u gezegd had dat uw broer ongeveer 28 jaar oud was twee jaar geleden (CGVS, p. 14, 15).

Voorts zijn uw verklaringen betreffende het werk van uw broer eerder vaag. Zo wist u te vertellen wat zijn rang was en dat hij verantwoordelijk was voor de logistiek van het hoofdbureau van de nationale politie in het districtscentrum. Als verantwoordelijk van de logistiek deed hij vooral administratieve taken en hij zorgde ervoor dat de soldaten voedsel kregen (CGVS, p. 10-11, 15). Veel meer dan dit kon u weliswaar niet zeggen. Dat u zo weinig kan vertellen over het werk van uw broer is zeer onlogisch aangezien uw broer toch al een vrij lange carrière achter de rug had bij de nationale politie. Bovendien woonde uw broer ook in hetzelfde huis als u waardoor verwacht kan worden dat u beter op de hoogte zou zijn van zijn werk (CGVS, p. 14).

Tevens mag het de nodige verbazing wekken dat u stelde dat uw broer sinds dat hij bij de politie gegaan was problemen kende met de taliban maar dat u dit niet verder kon verduidelijken. Zo werd u gevraagd welke problemen hij dan concreet kende maar u stelde simpelweg dat hij de taliban niet accepteerde en dat de taliban hem niet accepteerden (CGVS, p. 15). Het hoeft geen betoog dat het erg weinig doorleefd is dat u niet kan vertellen welke problemen uw broer, die in hetzelfde huis als u woont, precies kende met de taliban terwijl hij blijkbaar sinds de start van zijn loopbaan, in 1383, problemen heeft met de taliban.

Omdat uw verklaringen betreffende het profiel van uw broer, niet in het allermindst, merkwaardig zijn werd u geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfels bestaan over het beweerde profiel van uw broer. Als poging om te verklaren waarom u vrij weinig kan vertellen over zijn taken bij de politie stelde u dat uw broer een compleet ander profiel heeft dan u, hij was een militair en u had nooit interesse om vragen te stellen over zijn job (CGVS, p. 15). U dient er echter op gewezen te worden dat deze verklaring van u allesbehalve steek houdt. Zo beweert u immers informatie over de taliban vergaard te hebben via uw studenten en deze vervolgens doorgegeven te hebben aan uw broer (CGVS, p. 12-13). Dat u dus geen interesse had in de job van uw broer valt niet te rijmen met uw verklaringen betreffende het gedrag dat u gesteld zou hebben in Afghanistan.

U legt weliswaar heel wat documenten neer ter staving van uw broer zijn profiel en ter staving van jullie familieband (Administratief dossier – Groene map, stuk 10 & 13). Hierbij dient echter aangestipt te worden dat u geen recente documenten van uw broer zijn werk kan neerleggen. Dit doet dan ook, gelet op de eerdere bevindingen, vermoeden dat uw broer zijn profiel niet langer actueel was ten tijde van uw vertrek. Deze en voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan het gegeven dat uw broer bij de nationale politie zat toen u vertrok uit Afghanistan, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om eenduidige verklaringen af te leggen doorheen uw asielprocedure. Zo mag het onder meer ten stelligste verbazen dat u aanvankelijk, op 7 januari 2022 bij DVZ, liet optekenen dat uw broer M. O. (...) nog in Alikhel woonde (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 17). Later bij DVZ, op 22 september 2022, en bij het CGVS, op 7 april 2023, verklaarde u nochtans dat u samen met M. O. (...) vertrokken bent uit Afghanistan en hem vervolgens kwijtgeraakt bent bij de grensovergang tussen Iran en Turkije. Sindsdien heeft u niks meer vernomen over hem (CGVS, p. 13-14; Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U dient er bijgevolg op gewezen te worden dat het kant noch wal raakt dat u het ene moment, tijdens uw asielprocedure, laat optekenen dat uw broer M. O. (...) nog in Afghanistan woont om later te verklaren dat hij samen met u vertrokken is uit Afghanistan waarna u hem kwijtgeraakt bent tussen Iran en Turkije en sindsdien niks meer vernomen hebt van hem. Er kan immers verwacht worden dat u over dergelijk pertinent gegeven consistente verklaringen aflegt, in casu quod non. Deze vaststelling doet, net zoals eerdere vaststellingen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw broer M. O. (...) bij de nationale politie zat ten tijde van uw vertrek. Alsook doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts bent u er ook niet in geslaagd om consistente verklaringen af te leggen over het aantal dreigbrieven die u ontving van de taliban. Zo stelde u bij DVZ twee dreigbrieven van de taliban ontvangen te hebben.

Eén brief voor u een klacht indiende bij het districtshuis en één brief na het indienen van de klacht (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud was er echter maar sprake van één brief van de taliban. Deze ene brief legde u ook neer (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Deze brief ontving u voordat u een klacht indiende bij het districtshuis. Nadat u de klacht ingediend had ontving u nog telefonische bedreigingen. Van een tweede brief was echter geen enkele sprake meer (CGVS, p. 13, 17). Dat u het ene moment verklaart dat er twee brieven van de taliban afgegeven werden aan u om later te stellen dat er maar één was is weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat u weet of u al dan niet één of twee brieven ontvangen hebt.

In lijn met het voorgaande dient tevens aangestipt te worden dat het enigszins merkwaardig is dat u geen enkele melding maakte van de telefonische bedreigingen bij DVZ. U werd nochtans gevraagd bij DVZ om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u het toen niet nodig vond om melding te maken van de telefonische bedreigingen is, niet in het allerminst, onlogisch. Het CGVS dient u erop te wijzen dat deze en voorgaande incoherenties de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen brengt.

Het is trouwens frappant dat u spontaan vertelde dat u les wilde geven aan de kinderen zodat ze afstand konden nemen van de oorlog en daar niet aan hoefden te denken (CGVS, p. 7). Deze verklaring van u valt op geen enkele wijze te rijmen met het gegeven dat u via uw studenten informatie probeerde te verzamelen over de taliban. Om informatie te verkrijgen over de taliban vroeg u aan uw studenten of ze informatie hadden over de taliban of over mijnen (CGVS, p. 12-13, 16). Dat u dus de studenten wilde afleiden van de oorlog maar tegelijkertijd naar de taliban en mijnen vroeg is compleet strijdig.

Alsook mag het ten stelligste verbazen dat u informatie van uw studenten probeerde te ontfutselen. Op deze manier bracht u uw studenten in gevaar aangezien er toch wel vanuit gegaan kan worden dat als de taliban te weten zouden komen dat bepaalde studenten informatie verschaften aan u over hen dat dit niet in goede aarde zou vallen. Dat u als leerkracht dergelijk gedrag gesteld zou hebben valt niet te rijmen met uw verklaring waarbij u stelde dat u een bericht van vrede wilde doorgeven aan uw studenten (CGVS, p. 16). Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Dat u na het ontvangen van de dreigbrief, op 22/07/1398, nog meer dan anderhalf jaar kon blijven wonen in uw dorp en dit terwijl u uw activiteiten als leerkracht kon voortzetten, zonder toen noemenswaardige problemen gekend te hebben, raakt kant noch wal (CGVS, p. 18). Dat u toen wel telefonische bedreigingen ontving maar dat dit was omdat u cultuurlessen gaf en niet omdat u informatie vergaarde over de taliban is bijzonder onlogisch (CGVS, p. 17). Wat er ook van zij, er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan het gegeven dat u telefonisch bedreigd geweest zou zijn (zie supra & infra). Dat de taliban het niet nodig vonden om u te viseren nadat u ervoor gezorgd had dat R. (...), een collega van u die banden had met de taliban, gearresteerd werd is vrij merkwaardig. Er kan immers verwacht worden dat de taliban u zouden laten boeten voor het gedrag dat u stelde, zijnde gevoelige informatie over hen doorspelen aan de overheid en R. (...) laten arresteren. De vaststelling dat u nog zo lang in uw dorp kon leven en dagelijks heen en weer ging tussen uw huis en school is frappant en bijgevolg weinig aannemelijk, hetgeen doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet viseerden.

U bent er evenmin in geslaagd om aannemelijk te maken dat u drie maanden in Gardez gespendeerd hebt vooraleer u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 18). Zo werd u gevraagd wat u daar dan deed om de tijd te laten voorbijgaan. U stelde echter dat u er toen enkel wachtte op de kamer die u en uw broer gehuurd hadden totdat uw dorp weer voldoende veilig was om er naar terug te keren (CGVS, p. 18). Dat u werkelijk gewoon drie maand langs niks deed in Gardez buiten wachten is zeer weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat u bepaalde zaken deed om de tijd sneller te laten passeren, in casu quod non.

Wat de verdwijning van uw broer betreft dient opgemerkt te worden dat het CGVS er geen geloof aan kan hechten. Zo was er reeds een tegenstrijdigheid betreffende de verblijfplaats van uw broer (zie supra) maar daarnaast zijn er nog elementen die de geloofwaardigheid van dit element verder in het gedrang brengt. Zo mag het ten stelligste verbazen dat u onderweg met uw broer geen enkele afspraak gemaakt hebt in het geval jullie elkaar kwijtraakten. U heeft dit niet gedaan omdat jullie reis op een illegale manier was maar dit is, in tegenstelling tot wat u zegt, reden te meer om wel afspraken te maken over dergelijke zaken (CGVS, p. 14).

Het mag ook erg vreemd heten dat u op heden nog niet verteld hebt tegen uw moeder dat u M. O. (...) verloren bent bij de grensovergang tussen Iran en Turkije (CGVS, p. 12). Dat u zoiets verbergt houdt weinig steek. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u samen met uw broer vertrokken bent uit Afghanistan en dat hij op heden vermist is.

Aangezien het CGVS vanwege al het bovenstaande geen geloof kan hechten aan uw relaas kan het evenmin geloof hechten aan uw bewering dat de taliban na uw vertrek nog tweemaal langsgekomen zijn bij u thuis en het huis doorzocht hebben (CGVS, p. 19).

De door u neergelegde documenten met betrekking tot uw beweerdde problemen, zoals het bewijs van de klacht, de brief van de taliban en de brief geschreven ter bevestiging van de feiten zijn niet bij machte om

de ongeloofwaardigheid van uw relaas om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 2, 3 & 4). Zo betreffen het allemaal fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat uw vrees betreft omdat u naast biologielessen ook cultuur en sociale wetenschapslessen gaf dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal hier geen geloof aan kan hechten (CGVS, p. 14). Zo mag het immers erg vreemd heten dat u bij DVZ nooit vermeld heeft dat u ook dergelijke lessen gaf. U verklaarde namelijk dat u een leerkracht biologie was en daarnaast ook betrokken was bij een project waarbij straten aangelegd werden (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 12). Dat u het evenmin nodig vond om enige melding te maken van dit gegeven toen u gevraagd werd om alle feiten te weergeven waarom u de taliban vreesde is zeer onlogisch (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Deze vaststelling wekt dan ook het vermoeden dat dit een postfactum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Indien u werkelijk ook de taliban vreesde omwille van de lessen die u gaf kan niet ingezien worden waarom u dit niet vermeldde bij DVZ. U werd op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat u nooit gesproken had over deze lessen bij DVZ maar u stelde simpelweg dat u dit wel verteld had maar dat het dan niet genoteerd geweest zal zijn (CGVS, p. 17). U dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen bij DVZ aan u voorgelezen werden in het Pashtou waarna u bevestigd hebt dat de verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien is het niet enkel onlogisch dat u niet sprak over uw lessen cultuur en sociale wetenschappen bij DVZ, het mag tevens vreemd heten dat u daar evenmin sprak over de telefoontjes die u ontvangen zou hebben van de taliban. Via de telefoon zou u vaak te horen gekregen hebben dat u diende te stoppen met lessen te geven over cultuur omdat u een vreemde cultuur verspreidde onder de mensen (CGVS, p. 13, 17). Er kan nochtans verwacht worden dat als u werkelijk telefonische bedreigingen ontving dat u dit ook vermeld zou hebben bij DVZ, in casu quod non. Voorgaande vaststellingen laten niet toe enig geloof te hechten aan het gegeven dat u cultuurlessen gegeven zou hebben en hierdoor problemen kende of problemen zou moeten vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarbij personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgen met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou hebben omwille van dit beroep. U brengt echter geen geloofwaardige elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat u een vrees dient te koesteren jegens de taliban omwille van de door u uitgeoefende functie in Afghanistan (zie supra).

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hebt in Oostenrijk (Administratief dossier – Dublin). Dat u er echter met de noorderzon vertrokken bent ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat de asielprocedure gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat uw broer vermist raakte op de wijze die u omschrijft, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt purely op basis van het vermeende profiel van uw broer, zeggend een lid van de nationale politie, of op uw profiel als leerkracht biologie. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor

vervolgning zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om bovenstaande bevindingen om te buigen. Zo is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Het certificaat van uw school, de documenten van uw studies, het certificaat van een dagopleiding die u volgde, een inschrijvingsbewijs van school en de neergelegde foto's bevestigen de vaststelling dat u een leerkracht was in Afghanistan, hetgeen ook niet betwist wordt door het CGVS.

De door u overgemaakte opmerkingen met betrekking tot de notities van uw persoonlijk onderhoud werden zorgvuldig bestudeerd maar zijn niet bij machte om bovenstaande bevindingen om te buigen. Zo hebt u de leeftijd van uw broer aangepast in de notities van het persoonlijk onderhoud maar u doet dit weliswaar post-factum nadat u reeds tweemaal aangegeven had dat hij 28 jaar oud was ten tijde van uw vertrek. Sterker nog, u werd zelfs geconfronteerd met deze frappante vaststelling betreffende zijn beweerde leeftijd en toch hield u toen voet bij stuk door te stellen dat hij 28 jaar oud was ten tijde van uw vertrek. Dat u na het persoonlijk onderhoud, na het bekomen van zijn taskara (Administratief dossier – Groene map, stuk 13), nog de leeftijd wijzigt zodat uw verklaringen overeenstemmen met de neergelegde documenten is weinig ernstig waardoor het de eerder gedane vaststellingen niet kan ombuigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 12; CGVS, p. 14, 15).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan. Tevens voert zij de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 48, 48/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over.

2.2.3. Op 17 januari 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om

alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van

herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie stelde dat zij als leerkracht via haar studenten informatie over de taliban trachtte te vergaren en deze informatie doorgaf aan haar broer die bij de nationale politie actief was als verantwoordelijke van de dienst logistiek. Naast haar les biologie gaf verzoekende partij ook les over maatschappelijk werk en cultuur. Zij werd omwille van voorgaanden bedreigd door de taliban.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo stelt de commissaris-generaal vast:

- dat het niet aannemelijk is dat haar broer bij de politie werkte als verantwoordelijke van de logistiek gelet op het feit dat uit de voorgelegde documenten in combinatie met de verklaringen van verzoekende partij over de leeftijd van haar broer blijkt dat de broer reeds op 11-jarige leeftijd bij de politie zou gegaan zijn;
- dat verzoekende partij zeer vage verklaringen aflegt over het werk van haar broer dit terwijl haar broer reeds een lange carrière achter de rug had bij de nationale politie en verzoekende partij ook samenwoonde met haar broer zodat verwacht kan worden dat zij beter op de hoogte is van diens werk;
- dat verzoekende partij de problemen van haar broer met de taliban niet verder kon verduidelijken hoewel deze problemen al bestaan zouden hebben sinds haar broer bij de politie ging;
- dat haar verklaring niet geïnteresseerd te zijn geweest in het werk van haar broer geen steek houdt gelet op haar verklaringen dat zij informatie over de taliban verzamelde bij haar studenten en deze informatie doorgaf aan haar broer;
- dat de neergelegde documenten geen recente documenten zijn betreffende de tewerkstelling van haar broer bij de nationale politie en dat samen met de overige vaststellingen geen geloof gehecht kan worden aan het gegeven dat haar broer bij de nationale politie zat ten tijde van het vertrek uit Afghanistan;
- dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde waar zij eerst stelde dat haar broer nog in Alikhel woonde om daarna te stellen dat zij samen met haar broer uit Afghanistan was vertrokken;
- dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegde over het aantal dreigbrieven dat zij ontving van de taliban;
- dat het onlogisch is dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken geen melding maakte van de telefonische bedreigingen;
- dat het tegenstrijdig is dat zij haar studenten wilde afleiden van de oorlog maar tegelijkertijd naar de taliban en mijnen vroeg aan haar studenten;
- dat haar gedrag – het ontfutselen van informatie over de taliban aan haar studenten en hen hierdoor in gevaar bracht – in tegenstrijd is met haar verklaring dat zij een bericht van vrede wilde doorgeven aan haar studenten;
- dat het ongeloofwaardig is dat zij na ontvangst van de dreigbrief nog anderhalf jaar kon blijven wonen in haar dorp en haar werk kon verderzetten zonder noemenswaardige problemen;
- dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij nog drie maanden in Gardez gespendeerd heeft voor haar vertrek uit Afghanistan;
- dat geen geloof gehecht kan worden aan de verdwijning van haar broer, gelet op de tegenstrijdigheid wat betreft diens verblijfplaats maar eveneens gelet op de onaannemelijkheid dat zij geen afspraken zou gemaakt hebben met haar broer in het geval zij elkaar kwijtraakten;
- dat het geen steek houdt dat zij haar moeder niet inlicht over de verdwijning van haar broer;
- dat gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas er ook geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaring dat de taliban na haar vertrek nog tweemaal langs geweest is bij haar thuis en het huis heeft doorzocht;
- dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar vrees voor de taliban omwille van het geven van cultuur en sociale wetenscapslessen gezien zij bij dienst vreemdelingenzaken nooit vermeld heeft dergelijke lessen te geven. Zij vermeldde daar evenmin de dreigtelefoontjes in dat kader wat verder de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen benadrukt;
- dat uit algemene landeninformatie blijkt dat personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken kunnen krijgen met vervolging maar dat verzoekende partij geen specifieke redenen heeft aangebracht waarom zij specifiek een vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van de door haar uitgeoefende functie in Afghanistan;
- dat verzoekende partij ondanks haar verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk is doorgereisd naar België wat de ernst en geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen ondermijnt en doet vermoeden dat zij eerder om opportunistische en/of socio-economische motieven een verzoek om internationale bescherming indient.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts gemotiveerd:

“U legt weliswaar heel wat documenten neer ter staving van uw broer zijn profiel en ter staving van jullie familieband (Administratief dossier – Groene map, stuk 10 & 13). Hierbij dient echter aangestipt te worden dat u geen recente documenten van uw broer zijn werk kan neerleggen. Dit doet dan ook, gelet op de eerdere bevindingen, vermoeden dat uw broer zijn profiel niet langer actueel was ten tijde van uw vertrek. Deze en voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan het gegeven dat uw broer bij de nationale politie zat toen u vertrok uit Afghanistan, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

(...)

De door u neergelegde documenten met betrekking tot uw beweerde problemen, zoals het bewijs van de klacht, de brief van de taliban en de brief geschreven ter bevestiging van de feiten zijn niet bij machte om de ongeloofwaardigheid van uw relaas om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 2, 3 & 4). Zo betreffen het allemaal fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

en:

“De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om bovenstaande bevindingen om te buigen. Zo is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Het certificaat van uw school, de documenten van uw studies, het certificaat van een dagopleiding die u volgde, een inschrijvingsbewijs van school en de neergelegde foto’s bevestigen de vaststelling dat u een leerkracht was in Afghanistan, hetgeen ook niet betwist wordt door het CGVS.

De door u overgemaakte opmerkingen met betrekking tot de notities van uw persoonlijk onderhoud werden zorgvuldig bestudeerd maar zijn niet bij machte om bovenstaande bevindingen om te buigen. Zo hebt u de leeftijd van uw broer aangepast in de notities van het persoonlijk onderhoud maar u doet dit weliswaar post-factum nadat u reeds tweemaal aangegeven had dat hij 28 jaar oud was ten tijde van uw vertrek. Sterker nog, u werd zelfs geconfronteerd met deze frappante vaststelling betreffende zijn beweerde leeftijd en toch hield u toen voet bij stuk door te stellen dat hij 28 jaar oud was ten tijde van uw vertrek. Dat u na het persoonlijk onderhoud, na het bekomen van zijn taskara (Administratief dossier – Groene map, stuk 13), nog de leeftijd wijzigt zodat uw verklaringen overeenstemmen met de neergelegde documenten is weinig ernstig waardoor het de eerder gedane vaststellingen niet kan ombuigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 12; CGVS, p. 14, 15).”

2.3.6. Met haar kritiek ontwikkelt in het verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er geenszins in te overtuigen aangaande het profiel van haar broer. Zoals immers blijkt uit haar verklaringen antwoordde zij op de vraag hoe oud haar broer is: *“Hij was 28 jaar oud maar nu is twee jaar gepasseerd dus dertig jaar”* en op de vraag *“Weet u hoe oud hij was toen hij bij de overheid ging?”* *“Hij was iets ouder dan achttien jaar oud maar ik kan niet precies zeggen op welk jaar hij begonnen is bij de overheid.”* (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 14). Wanneer zij alsdan geconfronteerd wordt met de twijfels over het profiel van haar broer omdat uit de door haar voorgelegde documenten blijkt dat haar broer al in 1383 bij de politie ging wat betekent dat hij dan slechts 11 jaar oud zou geweest zijn, blijft verzoekende partij bij de stelling: *“Dit zijn de documenten, originele documenten van mijn broer, elf jaar dat kan niet. Hoe kan u dat bewijzen. Ik heb gezegd dat hij ongeveer 28 jaar is.”* (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 15). Ook verder in het gehoor geeft verzoekende partij nog aan: *“Ik wil nog zeggen over mijn broer dat zijn badge en ID-kaart meestal in zijn zak zaten en onderweg zei hij dat hij bijna 28 jaar oud was en daarom zei ik dit tegen u. Die documenten heb ik voorgelegd en verder weet ik niet.”* (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 16). Door in het verzoekschrift te bevestigen dat haar broer 40 jaar oud is en niet 30 jaar herhaalt zij slechts datgene wat zij in de door haar overgemaakte opmerkingen met betrekking tot de notities van haar persoonlijk onderhoud heeft gesteld (administratief dossier, map CGVS, Documenten, stuk 12: opmerking NPO), doch daarmee doet zij hoegenaamd geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat: *“De door u overgemaakte opmerkingen met betrekking tot de notities van uw persoonlijk onderhoud werden zorgvuldig bestudeerd maar zijn niet bij machte om bovenstaande bevindingen om te buigen. Zo hebt u de leeftijd van uw broer aangepast in de notities van het persoonlijk onderhoud maar u doet dit weliswaar post-factum nadat u reeds tweemaal aangegeven had dat hij 28 jaar oud was ten tijde van uw vertrek.*

Sterker nog, u werd zelfs geconfronteerd met deze frappante vaststelling betreffende zijn beweerde leeftijd en toch hield u toen voet bij stuk door te stellen dat hij 28 jaar oud was ten tijde van uw vertrek. Dat u na het persoonlijk onderhoud, na het bekomen van zijn taskara (Administratief dossier – Groene map, stuk 13), nog de leeftijd wijzigt zodat uw verklaringen overeenstemmen met de neergelegde documenten is weinig ernstig waardoor het de eerder gedane vaststellingen niet kan ombuigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 12; CGVS, p. 14, 15)."

Zoals de commissaris-generaal voorts terecht vaststelt, wordt het voorgehouden profiel van haar broer verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekende partij niet verder komt dan het geven van vage informatie over diens werk, dit terwijl – aangezien zij verklaarde dat haar broer al een lange carrière had bij de nationale politie, zij samenwoonden en verzoekende partij informatie via haar studenten verzamelde over de taliban om door te geven aan haar broer – van haar redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij omtrent het werk van haar broer meer kan vertellen dan louter enkele algemeenheden. Door te verwijzen naar het gehoorverslag en de mening toegedaan te zijn dat zij *"meerdere pagina's informatie over (haar) broer"* gaf, slaagt verzoekende partij er geenszins in de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande te ondermijnen. Immers erkent de commissaris-generaal dat verzoekende partij wel bepaalde dingen over het werk van haar broer wist te vertellen zoals blijkt uit het gehoorverslag (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 10 en p. 15) maar blijkt tevens uit haar verklaringen dat zij – wanneer wordt doorgevraagd over de precieze jobinhoud van haar broer – blijft steken in vaagheden (*"Hij heeft niks verteld, zijn werk was als verantwoordelijke voor de logistiek, hij zorgde voor voedsel voor de soldaten"*) en *"Voor de logistiek was hij bij de politie en was derde satarman maar volgens mij werkte hij bij het hoofdbureau van de politie, eerder administratieve werken. Hij deed meestal de administratie."* CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 10 en 15) en dat zij bovendien – wanneer gevraagd wordt naar welke concrete problemen haar broer had met de taliban – deze niet precies kan duiden (*"Sinds mijn broer in dienst was bij overheid hadden we problemen met taliban, hij had problemen met taliban"*) *"Wat voor problemen kende uw broer dan? Hij had verschillende problemen, zo was hij een deel van de overheid en de overheid was tegen de taliban en de taliban tegen de overheid en er waren verschillende problemen."* *"Concreet, welke problemen kende hij dan persoonlijk met de taliban? Concrete problemen dat hij hun niet accepteerde en hij hen niet."* CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 15).

Gelet op voorgaande kan de Raad de commissaris-generaal geheel volgen waar deze vaststelt dat: *"Tevens mag het de nodige verbazing wekken dat u stelde dat uw broer sinds dat hij bij de politie gegaan was problemen kende met de taliban maar dat u dit niet verder kon verduidelijken. Zo werd u gevraagd welke problemen hij dan concreet kende maar u stelde simpelweg dat hij de taliban niet accepteerde en dat de taliban hem niet accepteerden (CGVS, p. 15). Het hoeft geen betoog dat het erg weinig doorleefd is dat u niet kan vertellen welke problemen uw broer, die in hetzelfde huis als u woont, precies kende met de taliban terwijl hij blijkbaar sinds de start van zijn loopbaan, in 1383, problemen heeft met de taliban."* en dat de verklaring van verzoekende partij waarom zij zo weinig kan vertellen over de jobinhoud van haar broer de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt: *"Omdat uw verklaringen betreffende het profiel van uw broer, niet in het allerm minst, merkwaardig zijn werd u geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfels bestaan over het beweerde profiel van uw broer. Als poging om te verklaren waarom u vrij weinig kan vertellen over zijn taken bij de politie stelde u dat uw broer een compleet ander profiel heeft dan u, hij was een militair en u had nooit interesse om vragen te stellen over zijn job (CGVS, p. 15). U dient er echter op gewezen te worden dat deze verklaring van u allesbehalve steek houdt. Zo beweert u immers informatie over de taliban vergaard te hebben via uw studenten en deze vervolgens doorgegeven te hebben aan uw broer (CGVS, p. 12-13). Dat u dus geen interesse had in de job van uw broer valt niet te rijmen met uw verklaringen betreffende het gedrag dat u gesteld zou hebben in Afghanistan."* Thans houdt verzoekende partij nog voor dat er een geheimhoudingsplicht rustte op het werk van haar broer om haar gebrekkige kennis te verantwoorden maar dit betreft slechts een *post factum* verklaring die geen steun vindt in het administratief dossier. Immers werd verzoekende partij uitdrukkelijk geconfronteerd met haar gebrekkige kennis en trachtte zij dit te verklaren door te stellen dat zij geen interesse had om vragen te stellen over het werk van haar broer, hetgeen om reden zoals hoger vermeld, niet aannemelijk is.

Met haar betoog voorts dat *"zij onweerlegbare documenten heeft overgelegd over het beroep van (haar) broer"* gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan voorgaande vaststellingen. Zo blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij niet stroken met de door haar voorgelegde documenten inzake de tewerkstelling van haar broer bij de nationale politie. Immers zou volgens de verklaringen van verzoekende partij vergeleken met de voorgelegde documenten haar broer reeds op 11-jarige leeftijd zijn togetreden tot de nationale politie, wat hoegenaamd niet aannemelijk is. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij voorts de jobinhoud van haar broer slechts vaag kan duiden en bovendien het antwoord schuldig moet blijven op de vraag omtrent de concrete problemen van haar broer met de taliban

alsook de vaststelling dat de voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit en de herkomst aldus niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat tevens dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (Map Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021 (update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, kan verzoekende partij met een verwijzing naar deze documenten niet volstaan om het profiel van haar broer aannemelijk te maken. Ook de bewijswaarde van de foto's die zij aangaande het werk van haar broer heeft voorgelegd is relatief. Zo kunnen foto's makkelijk geënceneerd worden waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat wat erop wordt weergegeven de waarheid is.

Daarenboven, zelfs indien ingevolge de voorgelegde documenten moet aangenomen worden dat haar broer werkelijk tewerk gesteld was bij de ANP, dan nog doet de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat dit geen recente documenten betreffen over het werk van haar broer zodat niet blijkt dat het profiel van haar broer nog langer actueel was en dit terechtheid leidt tot het besluit dat er geen geloof gehecht kan worden aan het gegeven dat haar broer bij de nationale politie zat op het moment van vertrek uit Afghanistan wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.

Haar betoog verder in het verzoekschrift waar zij meent dat de door haar voorgelegde documenten *“zonder geldige reden door het CGVS worden afgewezen”* is evenmin ernstig. De Raad herhaalt dat, zoals de commissaris-generaal erop wijst, uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier: Map Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021 (update)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse *‘officiële’* documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat dit gebeurd is. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

2.3.7. Daargelaten de vaststelling voorts dat verzoekende partij bij haar eerste verklaring bij de dienst vreemdelingenzaken inderdaad aangaf dat haar broer in Alikhel woont (Verklaring DVZ, 7 januari 2022, 17) doch evenwel ook blijkt dat verzoekende partij eveneens nadien bij deze eerste verklaring verklaarde dat *“Ik ben samen met mijn broer vertrokken, sinds Iran weet ik niet waar hij is.”* (Verklaring DVZ, 7 januari 2022, 36) merkt de Raad op dat dit hoe dan ook geen afbreuk doet aan het besluit dat het vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De overige vastgestelde onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn immers afdoende om dergelijk besluit te schragen.

Naast de pertinente vaststellingen zoals deze blijken uit de bespreking onder punt 2.3.6. slaagt verzoekende partij er immers evenmin in afbreuk te doen aan de vaststellingen omtrent haar inconsistente verklaringen over het aantal dreigbrieven die zij ontving van de taliban. Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde: *“Ze (de taliban) hebben mij een dreigbrief gestuurd. (...) Ik ging klacht indienen bij het districtshuis inzake de brief. (...) Opnieuw kreeg ik een dreigbrief van de Taliban.”* (vragenlijst CGVS, 22 september 2022, p. 3). Bijgevolg stelde zij op dat moment dat ze twee dreigbrieven van de taliban had gekregen. Tijdens haar gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoekende partij evenwel in tegenstrijd hiermee slechts één dreigbrief ontvangen te hebben (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 13 en p. 17). Eveneens, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, is het relaas van verzoekende partij ook incoherent waar zij bij dienst vreemdelingenzaken hoegenaamd geen melding maakte van telefonische bedreigingen door de taliban. Dergelijke vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad benadrukt immers dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij omtrent

kernaspecten van haar vluchtrelaas eenduidige en coherente verklaringen aflegt. Dat zij daar niet in slaagt doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Door thans in het verzoekschrift één versie van de door haar afgelegde verklaringen te bevestigen waar zij stelt dat zij slechts één dreigbrief heeft ontvangen en vervolgens dreigtelefoontjes heeft gekregen slaagt zij er uiteraard geenszins in afbreuk te doen aan de vastgestelde incoherenties.

Door voorts te stellen dat haar huis in een veiligheidszone lag en dat *“er een zekere zekerheid was waardoor (z)ij op dezelfde plek kon blijven wonen”* alsook dat zij haar werk had *“kunnen voorzetten doordat zijn met de Taliban verbonden collega was gearresteerd en de situatie weer normaal was geworden”* slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Dat u na het ontvangen van de dreigbrief, op 22/07/1398, nog meer dan anderhalf jaar kon blijven wonen in uw dorp en dit terwijl u uw activiteiten als leerkracht kon voortzetten, zonder toen noemenswaardige problemen gekend te hebben, raakt kant noch wal (CGVS, p. 18). Dat u toen wel telefonische bedreigingen ontving maar dat dit was omdat u cultuurlessen gaf en niet omdat u informatie vergaarde over de taliban is bijzonder onlogisch (CGVS, p. 17). Wat er ook van zij, er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan het gegeven dat u telefonisch bedreigd geweest zou zijn (zie supra & infra). Dat de taliban het niet nodig vonden om u te viseren nadat u ervoor gezorgd had dat R. (...), een collega van u die banden had met de taliban, gearresteerd werd is vrij merkwaardig. Er kan immers verwacht worden dat de taliban u zouden laten boeten voor het gedrag dat u stelde, zijnde gevoelige informatie over hen doorspelen aan de overheid en R. (...) laten arresteren. De vaststelling dat u nog zo lang in uw dorp kon leven en dagelijks heen en weer ging tussen uw huis en school is frappant en bijgevolg weinig aannemelijk, hetgeen doet vermoeden dat de taliban u helemaal niet viseerden.”* Uit de verklaringen van verzoekende partij kan opgemaakt worden dat – hoewel zij stelde dat haar district redelijk veilig was (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 13) zij eveneens verklaarde dat zij haar familie moest beschermen omdat de taliban mensen meenamen van huizen (CGVS, NPO, 7 april 2023, p. 18). In die optiek is het dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij na ontvangst van de dreigbrief nog meer dan anderhalf jaar in haar dorp kon blijven wonen en haar activiteiten als leerkracht kon verderzetten zonder noemenswaardige problemen gekend te hebben, dit terwijl zij ervoor gezorgd had dat haar collega die banden had met de taliban gearresteerd werd en er bijgevolg vanuit kan gegaan worden dat de taliban haar zou willen hebben laten boeten voor het gestelde gedrag. Verzoekende partij doet voorts met haar betoog evenmin afbreuk aan de motivering: *“U bent er evenmin in geslaagd om aannemelijk te maken dat u drie maanden in Gardez gespendeerd hebt vooraleer u vertrok uit Afghanistan (CGVS, p. 18). Zo werd u gevraagd wat u daar dan deed om de tijd te laten voorbijgaan. U stelde echter dat u er toen enkel wachtte op de kamer die u en uw broer gehuurd hadden totdat uw dorp weer voldoende veilig was om er naar terug te keren (CGVS, p. 18). Dat u werkelijk gewoon drie maand langs niks deed in Gardez buiten wachten is zeer weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat u bepaalde zaken deed om de tijd sneller te laten passeren, in casu quod non.”*

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij volgende motiveringen geheel ongemoeid laat:

“Het is trouwens frappant dat u spontaan vertelde dat u les wilde geven aan de kinderen zodat ze afstand konden nemen van de oorlog en daar niet aan hoefden te denken (CGVS, p. 7). Deze verklaring van u valt op geen enkele wijze te rijmen met het gegeven dat u via uw studenten informatie probeerde te verzamelen over de taliban. Om informatie te verkrijgen over de taliban vroeg u aan uw studenten of ze informatie hadden over de taliban of over mijnen (CGVS, p. 12-13, 16). Dat u dus de studenten wilde afleiden van de oorlog maar tegelijkertijd naar de taliban en mijnen vroeg is compleet strijdig.

Alsook mag het ten stelligste verbazen dat u informatie van uw studenten probeerde te ontfutselen. Op deze manier bracht u uw studenten in gevaar aangezien er toch wel vanuit gegaan kan worden dat als de taliban te weten zouden komen dat bepaalde studenten informatie verschaften aan u over hen dat dit niet in goede aarde zou vallen. Dat u als leerkracht dergelijk gedrag gesteld zou hebben valt niet te rijmen met uw verklaring waarbij u stelde dat u een bericht van vrede wilde doorgeven aan uw studenten (CGVS, p. 16). Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. (...)

Wat de verdwijning van uw broer betreft dient opgemerkt te worden dat het CGVS er geen geloof aan kan hechten. (...) Zo mag het ten stelligste verbazen dat u onderweg met uw broer geen enkele afspraak gemaakt hebt in het geval jullie elkaar kwijtraakten. U heeft dit niet gedaan omdat jullie reis op een illegale manier was maar dit is, in tegenstelling tot wat u zegt, reden te meer om wel afspraken te maken over dergelijke zaken (CGVS, p. 14).

Het mag ook erg vreemd heten dat u op heden nog niet verteld hebt tegen uw moeder dat u M. O. (...) verloren bent bij de grensovergang tussen Iran en Turkije (CGVS, p. 12). Dat u zoiets verbergt houdt

weinig steek. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u samen met uw broer vertrokken bent uit Afghanistan en dat hij op heden vermist is.

Aangezien het CGVS vanwege al het bovenstaande geen geloof kan hechten aan uw relaas kan het evenmin geloof hechten aan uw bewering dat de taliban na uw vertrek nog tweemaal langsgekomen zijn bij u thuis en het huis doorzocht hebben (CGVS, p. 19).

(..)

Wat uw vrees betreft omdat u naast biologielessen ook cultuur en sociale wetenschapslessen gaf dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal hier geen geloof aan kan hechten (CGVS, p. 14). Zo mag het immers erg vreemd heten dat u bij DVZ nooit vermeld heeft dat u ook dergelijke lessen gaf. U verklaarde namelijk dat u een leerkracht biologie was en daarnaast ook betrokken was bij een project waarbij straten aangelegd werden (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 12). Dat u het evenmin nodig vond om enige melding te maken van dit gegeven toen u gevraagd werd om alle feiten te weergeven waarom u de taliban vreesde is zeer onlogisch (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Deze vaststelling wekt dan ook het vermoeden dat dit een postfactum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Indien u werkelijk ook de taliban vreesde omwille van de lessen die u gaf kan niet ingezien worden waarom u dit niet vermeldde bij DVZ. U werd op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat u nooit gesproken had over deze lessen bij DVZ maar u stelde simpelweg dat u dit wel verteld had maar dat het dan niet genoteerd geweest zal zijn (CGVS, p. 17). U dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen bij DVZ aan u voorgelezen werden in het Pashtou waarna u bevestigd hebt dat de verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien is het niet enkel onlogisch dat u niet sprak over uw lessen cultuur en sociale wetenschappen bij DVZ, het mag tevens vreemd heten dat u daar evenmin sprak over de telefoontjes die u ontvangen zou hebben van de taliban. Via de telefoon zou u vaak te horen gekregen hebben dat u diende te stoppen met lessen te geven over cultuur omdat u een vreemde cultuur verspreidde onder de mensen (CGVS, p. 13, 17). Er kan nochtans verwacht worden dat als u werkelijk telefonische bedreigingen ontving dat u dit ook vermeld zou hebben bij DVZ, in casu quod non. Voorgaande vaststellingen laten niet toe enig geloof te hechten aan het gegeven dat u cultuurlessen gegeven zou hebben en hierdoor problemen kende of problemen zou moeten vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

(..)

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hebt in Oostenrijk (Administratief dossier – Dublin). Dat u er echter met de noorderzon vertrokken bent ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat de asielprocedure gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.” De Raad acht deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent.

2.3.8. Waar verzoekende partij nog verwijst naar algemene landeninformatie over risicoprofielen gaat zij eraan voorbij dat aan het voorgehouden profiel van haar broer geen geloof gehecht kan worden en dat, voor zover wel geloof kan gehecht worden aan het feit dat haar broer in een verder verleden werkzaam was voor de ANP, uit de in de bestreden beslissing opgenomen landeninformatie met weblinks niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de ANP. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55), wordt dit in casu niet aannemelijk gemaakt gelet op de hoger gedane vaststellingen.

Verder dient eveneens te worden vastgesteld dat, wat haar eigen profiel als leerkracht betreft: “Verder blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarbij personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling

te maken krijgen met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou hebben omwille van dit beroep. U brengt echter geen geloofwaardige elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat u een vrees dient te koesteren jegens de taliban omwille van de door u uitgeoefende functie in Afghanistan (zie supra)." Verzoekende partij slaagt er niet in deze bevindingen onderuit te halen.

Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie over risicogroepen om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.9. Waar verzoekende partij nog stelt dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de inconsistenties in zijn verhaal niet noodzakelijk een teken zijn van ongeloofwaardigheid stelt de Raad evenwel vast dat haar betoog geen afdoende verklaring is voor haar inconsistente verklaringen. De inconsistenties hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. Daarenboven staat verzoekende partij haar eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest. Ook waar zij stelt te lijden aan een ernstige depressie wordt dit op geen enkele objectieve wijze gestaafd.

2.3.10. In de mate dat verzoekende partij zou menen dat haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Anders dan wat de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt, en mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8), oordeelt de Raad dat er thans wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om, in het licht van deze situatie, tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.11. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille

van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij momenteel achtentwintig jaar oud is en in juli 2021, op zesentwintigjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in oktober 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg net iets meer dan twee jaar in België en heeft tot haar zesentwintigste in Afghanistan gewoond. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij thans naar westerse muziek luistert en zich anders is beginnen gedragen en kleden, alsook met de via aanvullende nota's neergelegde arbeidsovereenkomst (die bovendien nergens de naam van verzoekende partij bevat noch gehandtekend is door de werknemer en de werkgever zodat ook geenszins blijkt dat verzoekende partij werkelijk tewerkgesteld is) en het schoolattest waaruit blijkt dat verzoekende partij in het jaar 2021/22 lessen Frans heeft gevolgd, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is (CGVS, NPO, p. 7) en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, p. 12).

2.3.12. Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing: *“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

2.3.13. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.3.14. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

2.3.15. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter

omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.16. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

Voor zover verzoekende partij erop wijst dat het arrest *“M'Bodj”* betrekking had op de specifieke situatie waarin een de verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt zij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M'bodj” in casu* naar analogie kan worden toegepast.

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde

beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precieze socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.3.17. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.18. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.19. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.20. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.21. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 april 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.22. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.23. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER